

INGINERUL CORNELIU CASASSOVICI (1886-1961), INDUSTRIAȘ, FONDATOR AL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SUPERIOR DE TEXTILE ÎN ROMÂNIA

Stelian GHERMAN

claudia.voiculescu@yahoo.com

ABSTRACT. The paper „Engineer Corneliu Casassovici (1886-1961), industrialist, founder of the textile higher school in Romania” was presented by Stelian Gherman at the Session of Scientific Papers of the Romanian Committee of the History and Philosophy of Science and Technique on 20 May 2009.

The author shows a detailed portrait of the industrialist and the teacher, bringing up some aspects connected with the history of his family, his education, his activity as industrialist and teacher in Polytechnic School in Bucharest and other institutions. It is also presented his concern with the textile secondary education – he founded The Textile High School in Bucharest on 1934 and he fought for its higher level – the School joined other high technique schools on 1945 and on 1948 joined the Polytechnic School from Bucharest.

His concern to build up, by sponsorships, a Textile High School Center is underlined, he himself building and equipping 3,500 m² of this center.

This paper, including seven annexes acknowledge engineer Corneliu Casassovici as founder of the textile high school and its true Maecena in Romania.

A scrie astăzi despre inginerul Corneliu Casassovici, fondatorul învățământului superior de textile, când această ramură a industriei este

în pragul dispariției în țara noastră, pare o inutilitate. Voi prezenta în câteva cuvinte începuturile acestei industrii, pionier în dezvoltarea industriei românești, contribuția ei la industrializarea țării până în 1989, evocând figura prodigioasă și emblematică a fondatorului învățământului pentru aceasta.

Începuturile industriei textile în Principatele Românești (potrivit Enciclopediei României, volumul III, anul 1938), datează din secolul XVIII, când domnitorul Grigore Ghica înființează în 1776 prima fabrică de postav la Chiperești în Moldova la 1766. Fabrica, care era bine echipată, pusă în mișcare de o cădere de apă și gospodărită de meseriași poloni de la granița Bucovinei, a fost distrusă după doi ani în timpul războiului ruso-turc. Tot în anul 1776, a luat ființă o fabrică de postav la Polovraci, în Muntenia, care a fost reînnoită la anul 1795 și mutată la Afumați.

În anul 1881, cea mai mare parte a mărfurilor textile, reprezentând 35,8% din totalul importului nostru, proveneau din Austro-Ungaria, Germania și Anglia.

Un ritm nou în procesul de industrializarea textilelor se produce în anul 1886, când expiră regimul convențiilor comerciale, și în anul 1912, odată cu votarea legii pentru încurajarea industriei naționale și protejarea industriilor mici. Potrivit lucrării „L'industrie en Roumanie” a inginerului Emilian, în anul 1913 existau 81 de fabrici de textile care munceau 6.688 de lucrători, 9337 CP, având instalate circa 687 de războaie pentru țesut lână și aproximativ 3000 de războaie pentru țesut bumbac, valoarea produselor textile ridicându-se la circa 46 milioane de lei și a investițiilor la 27 milioane de lei.

Potrivit datelor menționate în „Strategia de restructurare-dezvoltare a industriei ușoare din România până în 2010”, elaborată de Ministerul Industriei și Comerțului în anul 1999, la nivelul anului 1989, până când există date statistice certe, erau ocupați în industria de textile și confecții un număr de 603.000 de oameni. Capacitățile de producție erau pentru: 1.265 milioane de metri pătrați de țesături, din care noi și modernizate erau numai 32 milioane de metri pătrați (respectiv 12%), gradul de utilizare total fiind de 88 %; 190 milioane bucăți tricotaje, din care noi și modernizate 1,3 milioane bucăți (6,8%), gradul de utilizare total fiind de 89,7%. Din producția realizată în anul 1989 se exportau din industria ușoară (inclusiv produsele din piele) produse în valoare de 1.332 milioane \$, reprezentând 12,7% din exportul pe economie și 36,4%

din producția pe ramură cu un sold export-import de 680 milioane \$, din aceasta textilele și confecțiile reprezentau 1.031 milioane \$. Industria ușoară exporta mărfuri în valoare de 347 milioane \$ în țările Uniunii Europene în valoare de 80 milioane \$ în America de Nord, și în valoare de 682 milioane \$ în Comunitatea Statelor Independente.

Declinul industriei de textile a început după anul 1994 în urma anumitor măsuri financiare și economice care au condus la decapitalizarea întreprinderilor și au accentuat blocajul financiar, urmat de liberalizarea producției în lohn, care a reprezentat o mare eroare, cât și de invazia produselor textile asiatice. Reducerea drastică a utilizării capacităților în industria de textile și de confecții, cum am arătat, învechită și deci incapabilă să ofere, în noile condiții economice, produse care să facă față și competiției prețurilor pe piața liberă (nu numai a calității). Treptat, declinul a afectat tot mai drastic și industria primară de fibre și de fibre chimice textile din ramura chimiei, capacitățile textile luând treptat drumul exportului de fier vechi.

Viața și întreaga activitate a industriașului, inginer Corneliu Casassovici, fondatorul învățământului superior de textile, a făcut obiectul unei Sesiuni științifice omagiale, care i-a fost dedicată cu ocazia împlinirii a 120 de ani de la nașterea sa, pe care o voi menționa în continuare, și a unei comunicări în Programul Sesiunii de Comunicări Științifice al Academiei Române, Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii-CRIFST-Divizia de Istoria Tehnicii, din 20 mai 2009.

Viața lui Corneliu Casassovici este o împlétire continuă și neobosită a activității industriale și didactice cu alte preocupări ce i-au fost solicitate într-o perioadă de dezvoltare a societății românești pe multiple planuri și de statornicire a instituțiilor sale, îndeplinirii cărora s-a dăruit cu toată abnegația și forța personalității sale.

Sesiunea științifică omagială s-a desfășurat în 14 aprilie 2006 în prezența unui număr important de ingineri textiliști, a conducerii Asociației Generale a Inginerilor din România (AGIR), a Societății Inginerilor textiliști din cadrul AGIR, organizatoarea sesiunii, în prezența reprezentanților familiei, participând cu o comunicare și un profesor al Facultății de Textile-Pielărie de la Iași. Sesiunea a avut loc în sala de festivități a Asociației Generale a Inginerilor din România, care a fost înființată la Iași, în anul Marii Uniri din 1918. Locația, cu rezonanță istorică, a fost construită de cea dintâi asociație profesională durabilă a inginerilor și arhitecților din Principate, numită Societatea Politehnica,

ca sediu al acesteia. Societatea Politehnica a fost constituită în 1881 la Focșani cu ocazia inaugurării, în prezența regelui Carol I, a primei linii de cale ferată proiectată și executată integral de inginerii români, pe porțiunea Buzău-Mărășești. Scopul Societății era de a-i ține la curent pe membrii ei cu dezvoltarea „științei” industriei și comerțului din întreaga lume, statutul ei fiind votat de cei 52 de membri fondatori.

Societatea Politehnica și AGIR au funcționat în paralel până în anul 1949, când, asociindu-se și cu alte organizații, a devenit Asociația Inginerilor și Tehnicienilor (ASIT), apoi Consiliul National al Inginerilor și Tehnicienilor (CNIT), redevinând AGIR din decembrie 1989. Inginerul Corneliu Casassovici devine membru al Societății Politehnica la 1 ianuarie 1916 și membru AGIR în anul 1930.

Corneliu Casassovici este descendentul unei vechi familii de negustori (a se vedea **Anexa nr.1, Date biografice, Arborele genealogic al familiei Casassovici**). Referitor la arborele genealogic al familiei prezentat de doamna Ioana Crețoiu, nepoata sa, aceasta consemnează cele ce urmează: „familia și-ar avea obârșia în Macedonia, de unde a emigrat la Șistov în Bulgaria, pentru ca, la începutul secolului XIX, în timpul războiului ruso-turc, după incendierea orașului, să traverseze Dunărea în bărci împreună cu mai mulți negustori, stabilindu-se în Zimnicea, județul Teleorman (potrivit tradiției orale consemnate de Haralambie Casassovici în caietul familiei Casassovici). Unchiul lui Haralambie, Dumitru Casassovici (Moscu), se numără printre negustorii care au contribuit la cumpărarea moșiei pe care s-a fondat orașul Alexandria, iar tatăl său, Ivanciu Casassovici (bunicul lui Corneliu Casassovici) a semnat regulamentul de organizare al viitorului oraș. Din cartea lui Antonian Nour, „Istoricul întemeierii orașului Alexandria 1832-1848”, publicată în anul 1927 la Institutul de arte grafice Lumina Teleormanului, precum și din lucrarea „Alexandria. Monografia“, publicată la editura Teleormanul Liber în anul 1994, cu ocazia aniversării a 160 de ani de la înființarea orașului, sub semnăturile lui Stan.V.Cristea, Ecaterina Țânțăreanu, Dumitru Avram, Ion Moraru, Gheorghe Popa, Ioan Spiru, reies următoarele:

În înscrisul orașului Zimnicea din 1 ianuarie 1833, printre negustorii zimniceni care s-au obligat să contribuie, în scris, cu bani pentru întemeierea orașului, apare, la poziția 5, și numele de Dumitru Casassovici (Moscu) fratele mai mare al lui Ivanciu Casassovici, cu suma de 250 galbeni împărătești.

„Ekstrukția condițiilor de hălăduire a celor ce vor primi a se așeza cu șederea în noua adunare de oraș Alexandria“, respectiv, legea pentru a conduce viitorul oraș prin reprezentanții aleși ai locuitorilor, a fost semnată, printre alții, și de Ivanciu Casassovici, bunicul lui Corneliu Casassovici.

Ivanciu Casassovici și toți frații săi au optat pentru naționalitatea română în anul 1830.

Haralambie Casassovici (1850-1914), tatăl lui Corneliu Casassovici, medic militar decedat cu grad de colonel, medic de batalion pe durata campaniei militare din anul 1876 și a războiului de independență din anul 1877, a făcut parte din a doua serie de studenți care a absolvit Facultatea de medicină din București înființată de Carol Davila. Cu soția sa, Eufrosina Eliad (1866-1895), fiica lui Gheorghe Eliad, primar al Alexandriei, a avut trei copii: Clemența (1885-1955), Corneliu George (1886-1961) și Marioara (1887-1892). (A se vedea **Anexa nr. 1, Date Biografice, certificatul de naștere**).

Din căsătoria Clemenței cu Grigore Noica, proprietar fiunciar, cu studii agronomice în Germania, rezultă: Grigore (1906-1932), medic; Adina (1908-1946) și Constantin Noica (1909-1987), binecunoscutul filosof.

Corneliu George Casassovici se căsătorește în anul 1913 cu Elisabeta Rizescu (1896-1980), fiica lui Nicolae Stan Rizescu, proprietarul țesătoriei din Brănești, județul Dâmbovița, cu care a avut doi copii: Adina Silvia (1914-2009), inginer chimist, absolventă a Școlii Politehnice București în anul 1937 (după concentrarea învățământului ingineresc în Școala Politehnică), cu diploma la profesor Costin Nenitescu cu care a colaborat, ulterior, la Laboratorul de cercetări chimice al Academiei Române, căsătorită cu profesor doctor Ion Juvara, și Mircea (1916-2007), inginer diplomat, având studiile absolvite cu calificativul excepțional, în anul 1938, la Universitatea Tehnică din Dresda, licențiat al Facultății de Industrie, specialitatea Textile,.

Familia, cu un arbore genealogic important, având realizări deosebite, chiar în condițiile de după anul 1945, condiții deloc favorabile acesteia. Toți descendenții familiei au studii superioare.

Corneliu Casassovici, după absolvirea, în anul 1905, a liceului I.C.Massim din Brăila, urmează cursurile Academiei de Mine din Freiburg (1905-1906), apoi Școala Superioară Tehnică din Dresda, obținând în anul 1909 titlul de inginer diplomat în specialitatea inginer

pentru fabrici de textile (a se vedea **Anexa nr.1, Date biografice, copia după diploma de absolvire a Școlii Superioare Tehnice din Dresda**).

Întors în țară după absolvirea facultății, inginer în vârstă de 23 de ani, se angajează imediat la fabrica de celuloză (obținută din stuf) din Brăila, apoi, din iunie 1910, ca inginer chimist la laboratorul fabricii de zahăr din Roman (unde face studii asupra extragerii zahărului din tulpina verde a porumbului) și la fabrica de zahăr din Bod. La finele anului 1913 a fost angajat ca inginer la Țesătoria mecanică Rizescu&Stăvărăchescu unde a activat până în noiembrie 1915, conducând Țesătoria și vopsitoria precum și lucrările pentru instalarea unei turbine de apă de 140 CP. În noiembrie 1915 este chemat la Direcția munițiilor din Iași, iar în perioada războiului 1916-1918 este însărcinat cu organizarea fabricilor de zahăr din Roman, Sascut și Ripiceni, aflate în spatele liniei frontului, obiective de importanță militară, în situația în care fabrica de zahăr de la Mărășesti se afla în zona ocupată. Pentru activitatea depusă în timpul războiului, i se conferă prin Brevetul nr.34812 din 1 septembrie 1921, emis de Ministerul de Război, Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918 fără barete (a se vedea **Anexa nr.1, Date biografice, copia Brevetului nr.34812**).

După război, în anul 1919, își reia activitatea la Țesătoria mecanică Rizescu&Stăvărăchescu. În anul 1925 este numit director tehnic și comercial la Întreprinderea Stan Rizescu S.A. din Brănești, județul Dâmbovița, preocupându-se de reorganizarea și continua ei dezvoltare, prin trecerea de la 120 de războaie la 700 de războaie și, prin măsuri tehnice și organizatorice, mărindu-i de zece ori producția. S-au montat și utilaje moderne pentru albit, mercerizat, vopsit, scămoșat. Acțiunea de modernizare a cuprins și o rețea de magazine proprii în 11 orașe și de depozite în alte 5 orașe mari. Fabrica a devenit una din cele mai importante din sectorul Țesătoriilor de bumbac.

Corneliu Casassovici, devenind industriaș, a construit în 1935-1936, în asociație cu firma Fried-Kubinsky din Praga, „Filatura de bumbac inginer Casassovici S.A.” pe o suprafață de 20 de hectare, în comuna Pucioasa, județul Dâmbovița. La 1 octombrie 1936 filatura începe să producă cu 5000 de fuse, ajungând, în urma dezvoltării continue, în anul 1942, la 20556 de fuse. În paralel s-au construit: 3 vile pentru personalul tehnic, o cantină pentru salariați și un cămin pentru 80 de lucrătoare. Ulterior s-a mai construit o fermă, o vilă pentru conducere și s-a asfaltat o porțiune de șosea între Târgoviște și Pucioasa.

Începând cu anul 1944, achiziționând încă 9 pogoane de teren, au mai fost construite locuințe și o creșă. Programul de construcții, ce mai cuprindea un dispensar și un club, a fost întrerupt odată cu naționalizarea din 1948.

În timpul cât a condus această filatură, inginerul Corneliu Casassovici s-a preocupat permanent de calitatea firelor produse în baza unui program strict de încercări precum și de organizarea, pe baze științifice, a întregului proces de producție. În această acțiune a avut sprijinul și asistența întreprinderii elvețiene Gherzi Texil Development.

Dezvoltarea învățământului a evoluat în strânsă legătură cu industria, acesta trebuind să îi satisfacă nevoile și să fie strâns legat de practică. Pentru încurajarea și dezvoltarea economiei naționale au fost adoptate o serie de măsuri, pe care consider că este bine să le exemplific: în anul 1887, prima lege de încurajare a industriei naționale; în anul 1883, legea înființării Ministerului Agriculturii Industriei Comerțului și Domeniilor; în anul 1934 legea pentru utilizarea personalului românesc; în anul 1925, legea tarifului valmal; în anul 1923, legea pentru înființarea Societății Naționale de Credit Industrial, sursă de finanțare pentru operațiunile de participatie și de creare de fabrici naționale. Noile oportunități de după marea criză din anii 1929-1930 au fost și ele un factor important.

Vom înțelege astfel că, la fel ca și alți înaintași luminați care au dezvoltat învățământul superior (a se vedea **Anexa nr.2, Evoluția învățământului tehnic superior în România**), pentru a ridica nivelul de cultură al poporului și a dezvolta economia țării și Corneliu Casassovici și-a desfășurat activitatea în spiritul legilor care favorizau și îndemnau la aceasta.

În anul 1920, se înființează Școala Politehnică din București și inginerul Corneliu Casassovici este numit în Consiliul de Perfecționare (organ principal de conducere a acesteia) prin Decret Regal la propunerea Ministerul Industriei și Comerțului făcută Ministerului Lucrărilor Publice (în baza decretului de înființare a Școlii Politehnice) .Propunerea numirii este înaintată conducerii Școalei Politehnice din București și acceptată de aceasta.

Activitatea universitară a lui Corneliu Casassovici, evoluția Școalei Politehnice, a învățământului mediu și superior de textile, a învățământului tehnic și ingineresc în țara noastră de la începuturile lui au fost relevate atât în sesiunea din 14 aprilie 2006, cât și în comunicarea

din Programul Sesiunii de Comunicări Științifice al Academiei Române din 20 mai 2009.

Activitatea didactică a lui Corneliu Casassovici (a se vedea **Anexa nr.3, Activitatea didactică în Școala Politehnică București și în alte instituții de învățământ**) începe în anul 1919 ca profesor suplinitor la Academia de Înalte Studii Economice și Industriale.

În anul 1922 începe propriu-zis activitatea universitar-didactică în domeniul textilelor, ca urmare a propunerii din Consiliul Profesoral al Școalei Politehnice din București făcută Ministerului Lucrărilor Publice, care îl însărcinează cu conferințe de textile și zahăr la Secția Industrială a școlii, evoluând continuu până la titlul de conferențiar definitiv, în anul 1929.

Din anul 1928 este și șeful Laboratorului de Textile, înființat și construit de el, în incinta Școalei Politehnice din strada Polizu, din sponsorizări personale dar și ale altor industriași, în sumă de două milioane de lei (acest fapt este menționat și în raportul directorului N.Vasilescu-Karpen la 10 ani de la înființarea școlii). Laboratorul a fost atestat ulterior, oficial pentru analize.

Activitatea de la Secția Industrială din Școala Politehnică din București consider că este bine redată într-o notă prezentată de însuși Corneliu Casassovici conducerii acesteia. Spre exemplificare, reproduc un pasaj edificator: *„În domeniul textilelor și zahărului am scris Trustul zahărului în anul 1914, iar după război ca colaborator permanent al ziarului Argus un număr foarte mare de articole, asupra chestiunilor industriale, monetare și muncitorești.*

În anul 1922 am fost numit la conferința de textile și zahăr de la Școala Politehnică București, prin decret regal No. 1662 publicat în Monitorul Oficial No.88 din 20 Aprilie 1926, din 20 Aprilie 1926 am fost numit la aceiași catedră Conferențiar cu titlu provizoriu. În activitatea mea didactică, întru cât pe acest teren, nu se făcuse nimic încă în România, am căutat mai întâi, a scoate cursurile necesare elevilor și de a întemeia : laboratorul și biblioteca acestei secțiuni.

În privința cursurilor toate au ajuns la a 3 ediție, afară de albitoria și vopsitoria, care este la ediția 2 și a cărei reeditare este încă în lucru. Am căutat ca într'un spațiu limitat să dau pe cât posibil cunoștințe complete, cari să poată folosi apoi în viața practică. Cum în limba română nu aveam astfel de tratate, pe lângă terminologia română, am adăugat și pe cea franceză, germană și engleză. În ce privește organizarea laboratorului,

m'am condus de ideia de a avea mașinele acelea cari reprezintă exemple de mecanisme, iar nu am căutat să am ansambluri de mașini pentru producție, ciace este indicat numai pentru școli practice de textile.

Am ținut de asemenea ca să întemeiez o bibliotecă specială de textile, care a ajuns astăzi la peste 250 volume și 7 reviste străine din această specialitate...“ Trebuie menționat faptul că articolele publicate în Argus au fost publicate în perioada 1916-1929 și au fost urmărite cu interes de specialiștii din industria textilă, ele fiindu-le de un real folos, constituind un îndrumar în activitatea acestora.

Este conferențiar și șef de laborator la Școala Politehnică până în anul 1941 când solicită demisia, din cauza faptului că obligațiile din fabrică deveniseră deosebit de solicitante, menționând, în cererea depusă, că fostul său student de la secția industrială, inginerul Ion Ionescu Muscel, era pregătit să-l înlocuiască. Cu toate insistențele conducerii școlii pentru a-și continua activitatea didactică, își menține totuși cererea de a demisiona care i se aprobă de minister începând cu 1 iunie 1941.

Pentru a răspunde și necesităților de cadre medii pentru dezvoltarea industriei textile, Corneliu Casasovici înființează, în anul 1934, Școala Superioară de Textile care a funcționat în incinta Școlii Politehnice. Aceasta reprezintă o altă latură importantă a activității sale didactice, desfășurată în paralel cu aceea din Școala Politehnică, el preocupându-se permanent de continua ridicare a nivelului acesteia.

Școli de nivel mediu au mai existat la Cisnădie (înființată în anul 1888), la Timișoara (înființată în anul 1900) și la București (de sericicultură și țesătorie). Cea din urmă, în anul 1908, trece la Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Referitor la necesitatea înființării Școlii Superioare consider a fi elocvent un fragment din articolul „Festivitatea deschiderii anului școlar la Școala Superioară de Textile” publicat în Revista Industriei Textile Române, nr. 8 din anul 1936: *„Dat fiind importanța acestei industrii, s'a impus creierea unei Școli Superioare de învățământ textil, căci catedra dela Politehnică cu ore reduse de cursuri pe cari le are nu dă suficiente cunoștințe practice, iar școala inferioară de textile dela Cisnădie nu are toate disciplinele necesare învățământului textil.”*

Necesitatea înființării unei școli superioare de textile a fost menționată și în articolul „Școala superioară textilă cu cursuri de tricotate în București” publicat în nr. 2 din februarie 1934 al revistei

Textilia din Cluj (din care, în Biblioteca Academiei Române, există numerele din anii 1933-1935) în care se arată, la pagina 6: „*Dl. Prof. Ing. C. Casassovici, un conducător al Școalei Politehnice din București, în urma cererilor ce i s-au prezentat, a intervenit încă de anul trecut la rectoratul Școalei Politehnice din București, formulându-și într'un memoriu argumentele, accentuând, că în România ar fi azi cca. 500 maiștri străini, cari sunt ocupați în industria textilă și retribuiți foarte bine.*”, iar la pagina 7 se continuă cu prezentarea listei specialiștilor care vor forma personalul didactic al școlii, începând cu „*Inginer C. Casassovici, profesor pentru industria textilă la Școala Politehnică din București și director general la Țesătoria Mecanică Stan Rizescu S.A., va preda: mașini textile pentru filatură, țesătorie și apretură.*”

Strădaniile depuse în vederea înființării acestei școli sunt elocvent prezentate în articolul „Școala Superioară de textile”, autor inginer C. Casassovici, apărut în nr. 19 din 1 decembrie 1934 al revistei Textilia din Cluj, din care cităm: „*Încă din anul 1928 au început străduințele mele pentru a întemeia la București și o școală de textile pentru formarea elementelor necesare industriei. Am făcut memorii, planuri, devize le-am înaintat Ministerului Industriei, Instrucțiunii, Muncii, am bătut la toate ușile, dar în zadar. O școală de textile cu administrație, săli de curs, laboratoare, ateliere, etc. costă între 15-30 milioane lei și atâtia bani nu se găsesc nici odată ca să fie destinați unui atare scop, și astfel memoriile mele au trecut discret „la dosar”. Fără nici o încurajare, fără nici o vorbă bună oricine s'ar fi descurajat. Eu am perseverat și am crezut de a mea datorie că trebuie să fac și în domeniul învățământului textil practic un început.*”

Străduințele au continuat, inginerul hotărându-se încă din anul 1932 să încerce singur înființarea unei astfel de școli. Astfel, după tratative la Ministerul de Instrucție, care au durat 2 ani, a putut ajunge, cu concursul Școlii Politehnice din București, să întemeieze, în anul 1934, „Școala Superioară de textile” care depindea de Ministerul de Instrucție, funcționa în baza unui regulament întocmit de acel minister și se integra legii învățământului profesional. Înființarea acestei școli a avut ecou în rândul textiliștilor din țară, evenimentul fiind oglindit și comentat în presa de specialitate din acea perioadă.

Școala Superioară de textile a fost condusă de Corneliu Casassovici, în funcția de director, până în anul 1945, evoluând sub diferite denumiri (a se vedea **Anexa nr. 4, Evoluția transformării Școlii**

Superioare de Textile în Facultatea de Textile din Institutul Politehnic București). În anul 1942 se instituie o comisie pentru stabilirea condițiilor în vederea trecerii școlii la stat.

În anul 1945, cu ocazia aprobării regulamentului acesteia, a devenit Școala Superioară de Textile. Consiliul Consultativ universitar condus de rectorul Universității București arată că aceasta are nivelul învățământului superior, având durata de studii de 4 ani pentru licență și de încă 2 ani pentru doctorat. În expunerea de motive la Decretul Regal pentru aprobarea Regulamentului școlii, se subliniază continuitatea acestei școli din anul 1934 și ridicarea continuă a nivelului ei. Corpului didactic al Școlii Superioare de textile, devenită Școala de Studii Superioare Textile, i s-au echivalat titlurile universitare, potrivit legislației în vigoare.

Preocuparea pentru îmbunătățirea învățământului ingineresc s-a manifestat continuu și după înființarea, în anul 1920, a Școlii Politehnice. Inginerii reuniți în Societatea Politehnică și în Asociația Generală a Inginerilor din România (AGIR) au militat pentru concentrarea învățământului ingineresc. Plenara AGIR din 13 octombrie 1936 (urmare și a unui memoriu al inginerului Corneliu Casasovici), hotărăște depunerea unei moțiuni la conducerea țării.

Societatea Politehnica depune și ea, în același sens, o moțiune la 14 februarie 1937. Ca urmare a acestor demersuri, în martie 1937, printr-un decret regal, se aprobă legea concentrării pregătirii inginerilor numai în școlile politehnice. Secția Industrială din Școala Politehnică devine Facultatea de Chimie Industrială, înglobând și Institutul de Chimie Industrială de la Universitate. În cadrul Facultății de Chimie Industrială, Corneliu Casasovici își continuă activitatea didactică.

Se cuvine a se menționa că în anul 1937 se acordă primul titlu de doctor inginer în România la Școala Politehnică din București inginerului W.J. Grook, absolvent al Universității Standfort din California, coordonator fiind profesorul doctor inginer Traian Negrescu.

Corneliu Casasovici a avut și o bogată activitate publicistică în revista economică Argus (în care i-au apărut mai mult de 500 de articole) cât și în reviste de textile din țară și străinătate. El înființează Revista Industriei Textile Române pentru a facilita informarea inginerilor textiliști din țară. Este, de asemenea, autorul unor cărți de specialitate în domeniul industriei, chestiunilor muncitorești și

textilelor, autor al manualelor pentru studenții textiliști, în Biblioteca Academiei Române găsiindu-se peste 20 de titluri (a se vedea **Anexa nr. 5, Lucrări publicate de ing. Corneliu Casassovici, existente în Biblioteca Academiei Române**).

Datorită competenței, experienței, seriozității și onestității sale a fost cooptat și a avut multiple funcții și atribuții în diferite consilii, comisii și instituții ale statului. A fost membru în asociații ale inginerilor, fondator al altor asociații, urmărind cu perseverență, prin intermediul acestora, dezvoltarea învățământului și a industriei de textile (a se vedea **Anexa nr. 6 Activități și funcții extradidactice ale inginerului Corneliu Casassovici**).

Încă de la înființarea Școlii Superioare de Textile, Corneliu Casassovici a realizat că în viitor va fi nevoie de o nouă locație pentru aceasta. În „Discursul rostit de d.Ing. Casassovici cu ocaziunea festivității de deschiderea Școalei Superioare de Textile” apărut în nr.23 din 1 decembrie 1936 al Revistei Textilia din Cluj se arată că: „.....*Școala Superioară de Textile, care a luat ființă..... va trebui să-și aibă un local propriu, pentruca învățământul să se poată face în condițiuni superioare. Până atunci trebuie acceptată situația de provizorat de azi, când se bucură de concursul nelimitat al Școalei Politehnice, spre a da primele elemente românești, cari să înlocuiască pe specialiștii străini, cari ocupă locuri în industria textilă românească.*”

Necesitatea unei alte locații a reprezentat o preocupare importantă, constantă a lui Corneliu Casassovici. În anul 1938 a înființat Asociația Profesională a Industriei Textile (APIT) pentru sprijinirea învățământului de specialitate, demarând, prin subvențiile acordate de Banca Națională și întreprinderile textile, construirea unui Centru de Învățământ Superior Textil pe un teren de 20 de hectare în Bucureștii Noi cumpărat de asociație.

Până în anul 1943 s-au construit 3500 de metri pătrați destinați atelierelor pentru prelucrări mecanice și chimice, realizând parțial și dotarea cu utilajele și aparatura necesară (a se vedea **Anexa nr.7, Raport al Consiliului de Administrație al Asociației Profesionale a Industriilor Textile**). Lucrările au fost încetinite în timpul războiului.

După instaurarea regimului comunist în anul 1945, proiectul a fost abandonat, clădirea construită de APIT primind altă destinație, fiind apoi naționalizată în anul 1948.

Înainte de a încheia acest articol îl parafralez pe muzicologul Doru Popovici, care, într-o emoționantă evocare a maestrului David Ohanesian, rostită la un an de la trecerea acestuia în țara umbrelor, spunea: „Sunt acuzat că mă ocup de dezgroparea morților, recunosc, dar o fac ca să îi fac nemuritori”. Am prezentat viața și activitatea industriașului inginer Corneliu Casasovici, fondatorul învățământului superior de textile din țara noastră, deoarece consider că se înscrie în pleiada oamenilor cu stare care, inspirați de generația pașoptistă (făuritoarea) României moderne), a fost un mecena al formării cadrelor acestei industrii. Ramură considerată „ușoară”, salarizată ca atare, în care au trudit, în trei schimburi, sute de mii de femei care și-au crescut astfel cu destulă trudă și copiii.

Portretul inginerului Casasovici, creionat în această onorantă publicație, sper să dăinuiască în memoria nemuritoarei noastre Academii cât și în memoria generațiilor viitoare ca exemplu demn de urmat, eu considerând că acest înaintaș merită cu asupra de măsură aceasta.

Nu pot încheia acest articol fără să aduc cele mai sincere mulțumiri postume doamnei inginer Adina Juvara și domnului inginer Mircea Casasovici care, în ultimii ani ai vieții, au avut amabilitatea de a discuta cu mine despre opera și activitatea părintelui lor. Totodată, țin să mulțumesc pentru discuțiile purtate: domnului inginer Dan Casasovici (care a avut bunăvoința de a face și schimb de documente de familie), doamnei arhitect Alexandra Juvara Chiliman, doamnei arhitect Ioana Crețoiu (care a avut amabilitatea de a face tehnoredactarea computerizată a acestui articol) cât și poetei Claudia Voiculescu, membră a Uniunii Scriitorilor din România (care ne-a ajutat la corectarea materialului).

Anexa nr. 1, Date biografice

ROMANIA
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI
SECTORUL GALBEN
Oficiul Central de Stare Civilă

1

EXTRACT

din registrul actelor de Naștere pe anul 1886

No. 1445

una mie opt sute optzeci și cinci

Corneliu-George Casassovici doctor

luna Martie ziua trei a orele două
meridiane: Act de naștere al copilului Corneliu-George
de sex masculin, născut la orașul București, al
lunii la orele două — meridiane în orașul București, al
casa părintilor din strada Corneliu No. 12
fiu al D. Casassovici Casassovici ani 26 de profesie doctor
și a D. Casassovici de ani 29 de profesie
după declarațiunea făcută de către tatăl
care ne-a prezentat copilul

Martori au fost:

Ștefan Ciocăneanu de ani 35, de profesie factor
din strada Clincea No. 3 și
D. Casassovici de ani 23, de profesie moșier
din strada Corneliu No. 12
care au subscris acest act după ce li s-a citit împreună cu Noi și cu declarantul
Constatat după lege cu Noi
al Comunei București și Ofițer al Stării Civile,

DECLARANT (ss) Casassovici
Martori: (ss) Casassovici
(ss) Casassovici
OFIȚER AL STĂRII CIVILE: (ss) Casassovici

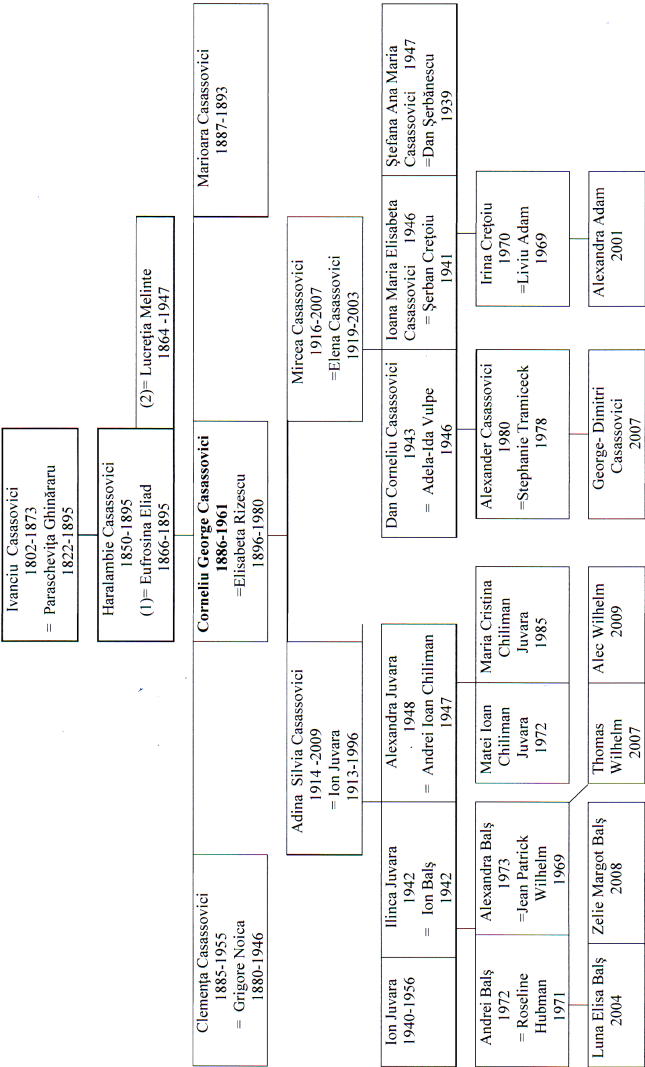
Pentru conformitatea extractului: Ștefan Ciocăneanu
Dat la 14 ale lunii Martie anul una mie nouă sute
patruzeci

No. 46218

OFIȚER AL STĂRII CIVILE: Ștefan Ciocăneanu DIRECTOR

Extract din registrul de naștere pe anul 1886 pentru Corneliu George Casassovici,
Primăria orașului București, Sectorul Galben

Arborele genealogic al familiei Casassovici (exclusiv frații lui Ivanciuc Casassovici și urmașii Clementinei Casassovici)

Arborele genealogic al familiei Casassovici

**DIE KÖNIGLICH SÄCHSISCHE
TECHNISCHE HOCHSCHULE ZU DRESDEN**

verleiht durch diese Urkunde
dem Studierenden der Chemischen Abteilung

Herrn Cornelius Casassovici

geboren zu Bukarest, Rumänien

den Grad eines

Diplom-Ingenieurs

nachdem er die ordnungsmässige Diplomprüfung als

FABRIK-INGENIEUR

abgelegt hat und zwar die Vorprüfung im Mai 1908

mit dem Prädikat „gut bestanden“

und die Hauptprüfung im Dezember 1909 mit dem Prädikat

„gut bestanden“.

DRESDEN, am 9. Dezember 1909.

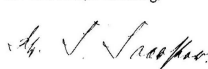
Der Rektor

der Technischen Hochschule.

Der Vorstand

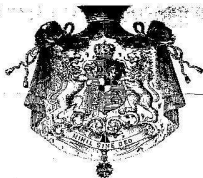
der Chemischen Abteilung.

Gewesen bei der Deutschen Gesandtschaft in Bukarest zur Festsetzung der vorstehenden rumänischen Unterschriften auf das Diplom.

Diploma de absolvire a lui Corneliu Casassovici, din anul 1909, a Școlii Politehnice din Dresda, cu titlul de inginer diplomat specializat în industria textilă (Textil- Fabrikingenieur)

Ministerul de Războiu

Brevet

*Noi Ministru Secretar de Stat la
Departamentul de Războiu adeverim că prin
Înaltul decret N°1744 din 7. Iulie 1918
Majestatea Sa Regele a binevoit a conferi
Domnului Casasovici Corneliu
Ing. Sup. Lich. Com. de Mat. și Ing. de Război, M. R.
Crucea Comemorativă a războiului
1916-1918 fără barete*

*Ministru de Războiu
J. Lascu*

*Nr. 34812^{his}
anul 1921 luna Sept. ziua 1
București*

*Directorul Superior
al personalului
General de Brigadă*

Brevetul nr. 34812 din 1 septembrie 1921, emis de Ministerul de Război, pentru a conferi Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918 fără barete, Domnului Casasovici Corneliu)

Anexa nr. 2, Evoluția învățământului tehnic superior în România

În anul 1816, Gheorghe Lazăr, născut la Avrîg în 1779, după ce termină studii liceale la Sibiu și Cluj, precum, și studii superioare de drept, inginerie și teologie la Viena, după o scurtă carieră de profesor la Seminarul de preoți din Sibiu, unde intră în conflict cu autoritățile clericale care îl acuză de propagandă românească în prelegeri, vine la București. Aici cunoaște îndeaproape pe boierii efori ai Școalelor, stăruind pe lângă ei pentru înființarea primei școli naționale de învățământ tehnic superior, în limba română.

La 10 mai 1817, boierii efori fac anafora la domnitorul I.G. Caragea pentru înființarea unei școli tehnice superioare în limba română pe lângă biserica Sf. Gheorghe.

La 15 decembrie 1817, domnitorul I.G. Caragea aprobă, în principiu, înființarea școlii la mănăstirea Sf. Sava din București.

La 6 martie 1818 se semnează anafora de înființare a școlii la Sf. Sava, iar Gheorghe Lazăr este propus profesor.

În anul 1818 are loc inaugurarea școlii care era profilată pe cursuri începătoare, medii și superioare, în cadrul căreia a funcționat și o grupă pentru ingineri hotarnici. Cu această ocazie Gheorghe Lazăr face „Înștiințarea pentru de toată cinstea vrednica tinerime...ca să vină la școală“, apel în urma căruia mulți tineri au părăsit învățământul în limba greacă.

În anul 1821, școala este închisă temporar pe durata revoluției conduse de Tudor Vladimirescu, studenții ajutându-l pe Tudor.

În anul 1822, Gheorghe Lazăr se retrage la Avrîg, unde se stinge din viață în 1823, la 44 de ani.

La 22 noiembrie 1822, boierii efori solicită domnitorului Grigore Dimitrie Ghica redeschiderea școlii. Solicitarea este aprobată. Școala este redeschisă sub conducerea lui Ion Heliade Rădulescu, fost elev al lui Gheorghe Lazăr, care predă, benevol, la 20 de ani, cursuri de filosofie, gramatică, geografie, matematică, istorie. Ion Heliade Rădulescu publică, în anul 1832, prima carte de matematică în limba română și traducerea Aritmeticii lui I.B. Francoeur.

În anul 1822 Petrache Poenaru obține o bursă de studii la Școala Tehnică din Viena și Berlin, unde învață despre instrumente tehnice noi, respectiv despre șublere și micrometre.

Din 1826, cu o nouă bursă își completează studiile la Ecole Polytechnique din Paris cu cursuri de topografie și geodezie. Aici inventează stiloul și primește, la 25 mai 1827, brevetul francez 3208 pentru „condei portăreț fără sfârșit, alimentându-se singur”. Pleacă în Anglia, unde se pare că și-a dat un doctorat în prezența lui Gay-Lussac. Este primul român care, în 1831, călătorește cu trenul pus în funcțiune de o mașină cu aburi, între Liverpool și Manchester. Se reîntoarce în țară și prezintă un raport despre industria metalurgică engleză.

În anul 1823, patru studenți pleacă să studieze la Pisa pe timp de patru ani, ca urmare a anaforii făcută de boieri domnitorului Alexandru N. Șuțu, în anul 1820. Aceștia primesc o bursă anuală de 3500 de taleri, care este condiționată de slujirea, în folosul statului, timp de opt ani. În caz contrar, bursa urmând a se returna.

Între anii 1823 -1829 școala este închisă din cauza epidemiei de ciumă.

În anul 1831 școala este redeschisă și reorganizată în patru cicluri de învățământ. În cadrul ciclului intitulat „Cursuri speciale”, cu o durată de trei ani, sunt pregătiți ingineri civili.

În anul 1832, Petrache Poenaru se întoarce în țară. Generalul Kiseleff îl numește director al Colegiului Sf. Sava (la care deține această funcție până în anul 1847), precum și director al tuturor școlilor din țară, având astfel posibilitatea să înființeze cursuri speciale de matematici superioare, geodezie, mecanică, arhitectură, agricultură și silvicultură. Elevii primesc o bursă de 200-400 de lei, având obligația de a lucra timp de trei ani la stat.

În anul 1837, Domnitorul Alexandru Ghica cumpără două teascuri pentru Colegiul Sf. Sava, iar Petrache Poenaru traduce în limba română primul curs de geometrie și în 1841 traduce, de asemenea, primul manual de algebră.

În anul 1838, Petrache Poenaru remarcă în scrierea „Știința inginerească” faptul că există în școlile naționale cursuri regulate care formează buni ingineri topografi.

În anul 1848, în timpul revoluției, colegiul este închis.

Prin opusul domnesc numărul 1389 din 17 octombrie 1850 de redeschidere a școlilor, se aprobă și programa de învățământ în trei trepte: începătoare, colegiale și speciale, cu o facultate de științe exacte având secții pentru topografi, pentru ingineri de poduri și șosele și pentru arhitecți. Durata studiilor speciale teoretice și practice este de 4 ani. Se aprobă o facultate de legi pentru cariera judecătorească, o școală de agricultură și economie câmpenească și o școală meșteșugărească.

În anul 1851 domnitorul Barbu Dimitrie Știrbey redeschide colegiul Sf. Sava, ca urmare a demersurilor făcute de Petrache Poenaru. Noua conducere, formată din Petrache Poenaru, Simion Marcovici, Alexandru Filipescu, Ion Florescu, propune un concurs pentru ocuparea catedrelor la care erau suplinitori. Tot în acest an, domnitorul dispune organizarea, la Școala de Poduri și Șosele, de examene lunare și unul final, absolvenții urmând a fi primiți în corpul conducătorilor de drumuri și șosele.

În anul 1852, din lipsa cadrelor didactice, domnitorul Barbu Dimitrie Știrbey aduce în țară pe inginerul Léon Lalanne, pe care îl numește director al lucrărilor publice. Acesta înființează și conduce o școală de conducători de lucrări publice. Elevii primeau o leafă lunară de 150-400 lei, în funcție de notele obținute, păstrându-se obligația să slujească în folosul statului timp de 3 ani.

La 16 aprilie 1853, se introduce la școala condusă de Lalanne un curs de limbă franceză pentru a înlesni elevilor înțelegerea cursurilor predate de acesta. La 7 februarie 1853, prin adresa numărul 624 a Cinstiului Departament al Credinței se comunică modificările opisului domnesc 1389 din 1850, schimbându-se programa de învățământ și concentrând-o în 3 ani de studiu. La 4 august, prin opis domnesc, se unește Școala de Silvicultură cu Școala de Poduri și Șosele sub conducerea inspectorului Emanoil Constantinescu.

La 4 octombrie 1853 începe războiul Crimeei (1853-1856), inginerul Lalanne părăsește țara, școala pe care o conducea se desființează odată cu intrarea trupelor rusești în Țara Românească, care a fost ocupată succesiv și de trupe turcești și trupe austriace în ultima perioadă. Școala de Poduri și Șosele și-a continuat activitatea, de la 1 septembrie 1855 i se modifică programul de învățământ.

În anul 1856 se introduce alfabetul latin în școli.

În anul 1864, domnitorul Alexandru Ioan Cuza promulgă Legea asupra instrucțiunii publice, lege concepută de Petrache Poenaru, prin care se stabilesc formele de învățământ: primar, secundar și superior în facultăți. De remarcat art.262 care prevedea: «pe lângă Facultatea de Științe Fizice, Matematici și Naturale se vor alătura una sau mai multe școale de aplicațiune pentru silvicultori, ingineri...»

În același an, domnitorul Alexandru Ioan Cuza semnează decretul pentru înființarea Școlii de Poduri și Șosele, Mine și Arhitectură.

În 1866, din cauza dificultăților financiare școala se închide.

La 30 octombrie 1867, prin Decretul 1562 aprobat de regele Carol I, intervine o nouă modificare transformându-se în Școala de Poduri, Șosele și Mine cu durata studiilor de 5 ani (inclusiv anul preparator), organizată în Secția de Poduri și Șosele și Secția de Mine.

Până în 1877 diferite comisii aduc scsesive îmbunătățiri programei, privind pregătirea inginerească (1871-1875). În acelaș an, școala trece la Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, i se desființează câteva catedre, cursurile ținându-se la Universitate, la Facultatea de Științe.

În 1878 se menționează solicitarea, întemeiată, a studenților din anul IV, de a se decide titlul cu care vor absolvi, deoarece programele de îmbunătățire din 1871-1875, nu au avut rezultatele scontate nefiind susținute financiar. Se solicita despărțirea de Universitate.

Cu ordonanța nr.3351 din 13 martie 1879, Ministerul Lucrărilor Publice dispune diferențierea diplomelor, în funcție de media generală.

La 1 aprilie 1881, conducerea școlii a fost încredințată inginerului Gheorghe Duca. Acesta a reorganizat instituția sub denumirea de Școala națională de Poduri și Șosele, introducând un an preparator. Școala a reunit profesori de prestigiu ai vremii, din care amintim pe: David Emanuel, Spiru Haret, Constantin Mironescu, Constantin Istrate, Anghel Saligny.

În anul 1881, un număr de 52 de membri fondatori, ingineri și arhitecți înființează, la Focșani « Societatea Politehnică », cu ocazia inaugurării, în prezența Regelui, a primei linii de cale ferată proiectată și executată integral de specialiști români, pe distanța Buzău-Mărășești. Societatea Politehnica urmărește răspândirea informațiilor legate de dezvoltarea științei, industriei și comerțului prin publicarea Buletinului Societății Politehnice (1885), recunoscută ca fiind de utilitate publică (1882).

Inginerul Corneliu Casasovici devine membru al acestei societăți în anul 1916.

În anul 1884 se alocă 800.000 lei pentru construirea noului local al Școlii Naționale de Poduri și Șosele situat în Calea Griviței (care a fost executat în regie proprie). Acesta se inaugurează (corpul A parter și K cu o suprafață desfășurată de 8100 mp și corpul B cu suprafața de 800 mp), doi ani mai târziu în prezența regelui Carol I. Regele, în cuvântarea ținută își exprimă satisfacția pentru opera lui Gheorghe Duca, subliniind : » avântul puternic ce România a luat într-un timp atât de scurt se datorește, în mare parte îngrijirii neincetate, ce țara are pentru armată și școală, văzând în amândouă temelia cea mai sigură pentru propășirea și întărirea noastră națională ».

Cu raportul nr.535 din 18 decembrie 1887, directorul Gh. Duca (recunoscut pentru introducerea în școală a unui regim sever și disciplinat), analizând situația școlii, urmare a măsurilor anterioare, fără finalitate, propune un program de restrângere a specializărilor, de control și ameliorare a activității profesorilor și cursanților (examene parțiale dese, caiete de notițe etc.). S-au înființat cursuri militare la terminarea școlii, în funcție de note și legea avansării în armată corelată cu titlurile obținute de absolvenții școlii, acordându-se gradul de sublocotenent.

Prin decretul cu nr.3124 din 15 noiembrie 1890 absolvenții cu diplomă ai Școlii de Poduri și Șosele pot fi admiși în corpul tehnic cu grad de inginer ordinar. Tot în 1890 s-a instituit la Școala Națională de Poduri și Șosele Comisiunea care examina echivalența diplomelor străine cu școala noastră care devine etalon pentru cultura tehnică a viitorilor ingineri. Din 1892 pentru echivalare este suficient avizul juriului de profesori de la această școală.

La 7 aprilie 1897, profesorul Anghel Saligny a fost ales membru titular al Academiei Române (înființată în 1879 din Societatea Academică Română). Cu raportul nr. 8 din 10 ianuarie s-a înaintat ministrului o nouă lege pentru o nouă organizare a școlii întocmit de comisiunea înființată prin decizia ministerială din 10 oct. 1896.

Prin decretul 1097 din 23 martie 1898 a fost promulgată și investită cu sigiliul statului „Legea pentru învățământul secundar și superior,, (ministrul cultelor și instrucțiunii publice fiind Spiru Haret), în aceasta nefiind menționată Școala Națională de poduri și Șosele care aparținea de Ministerul Lucrărilor Publice.

În 1901 se propune ca pentru moment să nu se creeze multe subdiviziuni în școală înființându-se numai trei specialități (urmare a raportului din 1898) : ingineri constructori și arhitecți ; ingineri mecanici și electricieni ; ingineri de mine și industriali.

La 3 iunie 1904, în timpul examenelor generale, regele Carol I inspectează școala, primit de ministrul lucrărilor publice, directorul și corpul profesoral și elevii sub arme ai Școalei. A vizitat toată școala, a asistat la examene punând întrebări, la muzeul de fizică făcându-se experiențe cu radiu adus pentru prima dată în țară (Pierre și Marie Curie descoperindu-l în anul 1898)

În 1904 directorul școlii, Constantin M. Mironescu cu raportul 546 din 6 iulie prezintă informarea asupra vizitării școlilor tehnice superioare din Italia, Elveția, Belgia, Germania și Austro-Ungaria privind organizarea, specialitățile ce se învață, anexele didactice (muzee, laboratoare, biblioteci, colecții etc.). Propune ca la Școala de Poduri și Șosele specializarea să înceapă cu anul III și menținerea rigorilor deja introduse precum și introducerea unor examene parțial.

La 15 iulie 1906, prin Decretul 2869 publicat în Monitorul Oficial nr.101 din 2 august 1906 se aprobă Regulamentul Școlii Naționale de Poduri și Șosele, scopul acestuia fiind pregătirea inginerilor necesari serviciilor publice. Școala funcționează sub autoritatea Ministerului Lucrărilor Publice, care numește directorul și profesorii. Învățământul este gratuit în schimbul îndatoririi absolvenților de a sluji statul timp de cinci ani. Învățământul este teoretic și practic la lucrări de construcții ale statului sau la lucrări în întreprinderi particulare. Școala eliberează diploma de inginer când media generală depășește 15,50 și certificat de absolvire dacă depășește 14. La peste o lună absențe nemotivate elevul e șters din controalele școlii.

În același an apare anuarul școlii pentru anii 1905 și 1906, cuprinzând, totodată, și un scurt istoric.

În 1907 profesorul Anghel Saligny este ales președinte al Academiei Române.

În 1908 Ministerul Lucrărilor Publice desemnează o comisie pentru reanalizarea împărțirii școlii pe două secțiuni solicitându-se, pentru aceasta, fonduri necesare înființării laboratoarelor, fonduri care nu s-au alocat.

Tendința largirii orizontului elevilor s-a realizat prin cursuri suplimentare pentru unii elevi, neobligatorii pentru alții, pentru reducerea supraîncărcării.

În 1909 s-au creat posturi de asistenți și la cursurile cu proiecte și cu lucrări practice, pentru a ajuta elevii care, înmulțindu-se, profesorii nu mai reușeau să-și mai îndeplinească aceste atribuții.

În 1911 Traian Lalescu a fost numit profesor de geometrie analitică la școală odată cu retragerea, la pensie, la 11 aprilie, a lui Spiru Haret (doctor la Paris la această specialitate).

În 1912 s-a votat „Legea învățământului secundar și superior „ în care nu există nici o referire la învățământul tehnic superior.

În 1913, la 30 ianuarie, Constantin M. Mironescu a convocat profesorii pentru a se sfătui asupra ușurării și armonizării cursurilor (evitarea paralelismelor). Cursurile s-au distribuit pe ani, s-a renunțat la unele obligații ale studenților, s-a instituit împărțirea anului pe semestre.

În anul 1914, Constantin Angelescu, ministrul Lucrărilor Publice, numește o comisie în vederea elaborării proiectului de înființare a Școlii Politehnice în locul Școlii Naționale de Poduri și Șosele.

La 1 octombrie 1914, Anghel Saligny, profesor de poduri, este numit primul profesor onorific al școlii.

La 21 aprilie 1915, prin Decretul 1132, tot sub ministeriatul lui Constantin Angelescu, s-a aprobat „Regulamentul pentru numirea profesorilor titulari la Școala Națională de Poduri și Șosele” acesta instituind în detaliu condițiile și metodologia.

Tot în 1915 se desființează și cursurile militare.

La 1 octombrie 1916, din cauza războiului nu s-au deschis decât cursurile anului preparator pentru elevii sub 21 ani. Emil Balaban și majoritatea profesorilor se retrag în Moldova, localul școlii fiind lăsat în grija profesorului Grigore Pfeiffer care duce o luptă titanică pentru a împiedica bulgarii să ducă toate aparatele și instalațiile de laborator la Sofia.

În 1917 cursurile școlii sunt închise din cauza războiului.

Emil Balaban, directorul școlii, aflat la Iași, s-a ocupat de strângerea elevilor și găsirea, acolo, a unor localuri spre a se relua cursurile. Acestea n-au putut dura mult din cauza ostilităților. Emil Balaban cheamă elevii să se înscrie pentru a lupta ca voluntari pentru recucerirea pământului țării ocupat de dușmani. Cursurile se închid.

În noiembrie 1918 toate ministerele au revenit la București împreună cu partea din școală de la Iași, cursurile reluându-se în condiții rele în săli complet neîncălzite, profesorii și studenții stând cu căciulile pe cap. Se fac cursuri intensive, în decembrie studenții anului IV putând da examene și astfel a ieșit prima serie de absolvenți de după război.

La 10 februarie 1920 Nicolae Vasilescu-Karpen, profesor titular de electrotehnică este numit directorul școlii.

Ca urmare a raportului direcțiunii Școlii Naționale de Poduri și Șosele și al avizului consiliului profesoral adresat Ministerului Lucrărilor Publice, prin decretul 2521 din 10 iunie 1920, s-a aprobat înființarea Școlilor Politehnice din România, la început în București și Timișoara. Școala Politehnică din București a fost înființată prin transformarea Școlii Naționale de Poduri și Șosele. Școala are patru secțiuni: secțiunea de construcții..., secțiunea de mecanică și electrotehnică..., secțiunea de mine și metalurgie... și secțiunea industrială... Învățământul școlilor politehnice va cuprinde cursuri și conferințe, desen,

proiecte, lucrări practice în laboratoare și ateliere, practică pe șantiere, în uzine, fabrici, mine, precum, și excursii științifice. Administrarea și conducerea școlii este asigurată de un comitet de direcție și de un consiliu de perfecționare, compus din membrii comitetului de direcție, un membru al Secției științifice al Academiei Române, un membru al Consiliului tehnic superior, doi reprezentanți ai industriei, un delegat al Facultății de Științe și un fost elev cu patru ani de producție.

Inginerul Corneliu Casasovici este numit în primul Consiliu de perfecționare al Școlii Politehnice din București.

La Plenara din 13 octombrie 1936 inginerii români, membri ai Asociației Generale a Inginerilor din România adoptă, în unanimitate, o Moțiune adresată Regelui, prin care solicită concentrarea pregătirii inginerilor în școlile politehnice, în care sens îi înaintase un memoriu și inginerul Corneliu Casasovici.

La 14 februarie 1937 Societatea Politehnică adoptă și ea Moțiunea adresată Regelui Carol II cu privire la concentrarea învățământului inginerilor în Școlile Politehnice.

La 19 martie 1937, Regele promulgă Legea concentrării pregătirii inginerilor în Școlile Politehnice, publicată în Monitorul Oficial 66 din 20 martie 1937.

Facultatea de Chimie de la Universitate împreună cu Institutul de Chimie industrială din aceasta, vin la Școala Politehnică luând ființă Facultatea de Chimie industrială.

În anul 1938, în Monitorul Oficial 257 din 8 noiembrie se publică Lege pentru modificarea Legilor privitoare la Învățământul Superior și special în vederea raționalizării.

În anul 1948, urmare a reformei învățământului, școlile politehnice devin Institute Politehnice iar secțiile acestora se desființează și se înființează facultăți.

Titlul de inginer s-a mai acordat prin modificarea legislației menționate și în alte instituții de învățământ.

În anul 1912, în Legea de funcționare a facultăților din universități se instituie organizarea de institute pe lângă acestea, pentru lucrări de laborator.

Din anul 1923, și Institutul de Chimie Industrială, înființat în 1920 cu șase secțiuni, acordă titlul de inginer.

Titlul de inginer se acordă și la Școala Superioară de Agricultură din Herăstrău, înființată în 1853.

Anexa nr. 3, Activitatea didactică în Școala Politehnică București și în alte instituții de învățământ

1919, Profesor suplinitor la Academia de Înalte Studii Economice și Industriale, la catedra Studiul Mărfurilor pentru metrologie la Academia de Comerț din București.

1920-1923, Membru pentru o perioadă de trei ani în Consiliul de Perfecționare, organul de conducere al Școlii Politehnice din București. Numirea a avut loc prin Decretul Regal 4938 din 16 noiembrie 1920, ca urmare a desemnării sale de către Ministerul Industriei și Comerțului prin adresa numărul 44708 din 21 octombrie 1920, a propunerii Ministerului Lucrărilor Publice adresată Școalei Politehnice din București prin adresa numărul 44708 din 21 Octombrie 1920 și a avizului favorabil al acesteia cu numărul. 1358 din 1 noiembrie 1920.

1922, Însărcinat cu conferințe de industrii textile și mori, la Școala Politehnică din București, secția Industrială. Numirea a avut loc prin adresa Ministerului Lucrărilor Publice numărul 18664 din 9 noiembrie 1922, în urma scrisorii Școlii Politehnice din București numărul 3099 din 1 noiembrie 1922. În ședința din 22 octombrie 1922, în temeiul articolului 6 din decretul lege privind organizarea Școlii Politehnice, prevederilor bugetare pentru conferințe speciale, Consiliul Profesorat „a opinat pentru înființarea acestei conferințe, cu un onorar de 200 lei de lecțiune“.

1923, Conferențiar suplinitor pentru conferința de industrii textile și industria zahărului la Școala Politehnică din București. Numirea a avut loc prin adresa Ministerului Lucrărilor Publice numărul 11053 din 2 iulie 1923, în urma scrisorii Școlii Politehnice din București numărul 1043 din 19 iunie 1923, fundamentată pe recomandarea unanimă a Consiliului Profesorat din 4 iunie 1923 care a apreciat interesul deosebit de Corneliu Casasovici în ținerea conferințelor.

1925, Conferențiar provizoriu pentru conferința de industrii textile și industria zahărului la Școala Politehnică din București. Numirea a avut loc prin Decretul Regal 1162 din 31 martie 1925, comunicată Școlii Politehnice de către Ministerul Lucrărilor Publice prin adresa numărul 1394 din 4 aprilie 1925.

1928, Șef al Laboratorului de analize și încercări de materiale din Școala Politehnică din București, numire comunicată Școlii Politehnice de către Ministerul Lucrărilor Publice prin adresa numărul 1434 din 31 mai 1928.

1929, Director al Institutului de Încercări și Analize al Școlii Politehnice din București.

1929, Conferențiar definitiv pentru conferința de industrii textile și industria zahărului la Școala Politehnică din București. Numirea a avut loc prin Decretul Regal 1114 din 9 aprilie 1929, comunicată Școlii Politehnice de către Ministerul Lucrărilor Publice prin adresa numărul 17753 din 15 aprilie 1929. Statutul de conferențiar definitiv, potrivit uzanțelor epocii, i-a fost acordat lui

Corneliu Casassovici în urma scrisorii de solicitare a acestuia înregistrată cu numărul 99483 din 20 ianuarie 1828, a actelor solicitate depuse cu numărul 912 din 9 februarie 1929 și a raportului pentru definitivare la catedră. În anul 1941 Corneliu Casassovici solicită demisia din funcțiile didactice deținute la Școala Politehnică. Demisia a fost în final aprobată începând cu 1 iunie 1941 de către Ministerul Culturii și Cultelor și transmisă Școlii Politehnice prin adresa numărul 119770 din anul 1941.

1934-1945, Fondator, profesor și director al Școlii superioare de textile din București.

1936, vizită de studiu și documentare de două săptămâni (în timpul concediului), în vederea reorganizării secției industriale din Politehnică, dotării bibliotecii și a viitorului laborator al Școlii superioare de textile : în Cehoslovacia pentru a vizita, la Praga, Institutul de cercetări asupra zahărului, fiind interesat de cercetările făcute în domeniul fabricării zahărului din tulpina de porumb ; și în Germania, unde vizitează, la Dresda, Institutul de cercetări asupra industriei textile și Școala Politehnică pentru a se documenta asupra organizării și anexelor didactice ale acesteia, în vederea îmbunătățirii activității școli; la Chemnitz, fabrica Hartman, secția de mașini textile și la Leipzig, la fabrica L. Schopper de aparatură de laborator, în vederea urgentării comenzilor pentru laboratorul școlii. Cheltuielile au fost acoperite din donațiile fabricilor, ale școalei și din fonduri proprii. Cursurile cu studenții au fost devansate pentru a nu deranja programul de învățământ.

1938, predă cursul de textile la Școala Superioară de Război, secția intendență.

1939, predă conferințe de specialitate pentru textile și hârtie la Facultatea de Chimie Industrială, ca urmare a Deciziei Ministeriale nr.225846 din 1939.

1939, Legea pentru modificarea și completarea legilor privitoare la învățământul superior special în vederea raționalizării.

Printre actele personale, găsite în dosarul Corneliu Casassovici la Universitatea Politehnică București, se găsesc și jurămintele de credință ale acestuia față de regele Carol II, în prezența rectorului, la 4 martie 1938, și față de Mihai I, în fața rectorului și a unui preot, la 9 septembrie 1940.

Anexa nr. 4, Evoluția transformării Școlii Superioare de Textile în Facultatea de Textile din Institutul Politehnic București

1934 – Corneliu Casassovici înființează Școala superioară de textile, formă de învățământ particular, de nivel mediu, care a funcționat în incinta Școlii Politehnice din București.

1940 – Școala superioară de textile se transformă în Școala tehnică specială de textile, modificare publicată în Monitorul Oficial nr.234 din 7 octombrie 1940.

1942 – Se instituie o comisie pentru stabilirea condițiilor de funcționare și încadrare a Școlii tehnice speciale de textile la stat, măsură publicată în Monitorul Oficial nr.102 din 4 mai 1942.

1945 – Școala tehnică specială de textile capătă denumirea de Școala superioară de textile din București, regulamentul pentru reorganizarea și funcționarea acestora fiind publicat în Monitorul Oficial nr.267 din 21 noiembrie 1945.

1946 – Școala superioară de textile din București se transformă în Școala de Studii Superioare Textile din București, aparținând învățământului superior, cu conducere autonomă, egală în rang și asimilată cu Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din București, potrivit Decretului Lege pentru organizare și funcționare publicat în Monitorul Oficial nr.144 din 25 iunie 1946.

1948 – Prin Decretul nr.175 pentru Reforma Învățământului, publicată în Monitorul Oficial al Republicii Populare Române nr.177 din 3 octombrie 1948, Școala de Studii Superioare de Textile este inclusă în Institutul Politehnic București sub denumirea de Facultatea de Textile, potrivit Monitorului Oficial al Republicii Populare Române nr.249 din 26 octombrie 1948.

1948, Iosif Ionescu Muscel, elevul și colaboratorul lui Corneliu Casassovici este delegat în funcția de decan al Facultății de Textile. Monitorul Oficial al Republicii Populare Române nr.298 din 22 decembrie 1948.

1949, Prin Decretul nr. 381, s-au înființat cursurile pentru inginer de exploatare, cu durată de 2 ani, decret publicat în Buletinul Oficial al Republicii Populare Române nr. 61 din 24 septembrie 1949.

1951, Transformarea Facultății de Textile din Institutul Politehnic București în Institutul de Industrie Ușoară cu sediul la Iași. În anul de învățământ 1951-1952 cursurile continuă să se țină în localul Institutului Politehnic din București.

1952, Institutul de Industrie Ușoară se mută la Iași.

1955, Desființarea Institutului de Industrie Ușoară și înființarea Facultății de Industrie Ușoară în cadrul Institutului Politehnic Iași.

În prezent Facultatea de Textile și Pielărie funcționează în cadrul Universității Tehnice « Gh. Asachi » Iași.

Anexa nr. 5, Lucrări publicate de ing. Corneliu Casassovici, existente în Biblioteca Academiei Române

- 1919, *Refacerea industriei*, Tipografia Eminescu, București.
- 1919, *Chestiuni muncitorești*, Tipografia Eminescu, București.
- 1921, *Raport relativ la chestiunea măririi producției industriale, prezentat la primul congres al Asociației Generale a Inginerilor din Romania de la Iași* (în colaborare cu M.Cioc).
- 1922, *La protection de l'industrie textile du coton et du chanvre en Roumanie*, Imprimeriile Independența, București.
- 1926, *Comercializarea produselor industriale*, Cartea Românească SA, București.
- 1926, *Studiul industriei textile. Torcătoria*, Școala Politehnică București.
- 1928, *Studiul industriei textile. Țesătoria*, tradus și completat, Școala Politehnică București.
- 1929, *Studiul industriei textile. Materia primă*, Școala Politehnică București.
- 1929, *Studiul industriei textile. Albitoria, Vopsitoria și Imprimatul Țesăturilor*, Școala Politehnică București.
- 1936, *Filatura I*, Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, *Filatura, Figuri*, Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, *Materia primă textilă* (în colaborare cu ing. Iosif Ionescu Muscel), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, 1940 (reeditare), *Compoziția țesăturilor. Figuri* (în colaborare cu Traian Mureșianu), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, *Compoziția și decompoziția țesăturilor Partea I* (în colaborare cu Traian Mureșianu), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, *Compoziția țesăturilor Partea II* (în colaborare cu Traian Mureșianu), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, 1939 (reeditare), *Țesătoria I, Preparația* (în colaborare cu Panait Roman), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1936, *Țesătoria*, (în colaborare cu H. Repenning) Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1937, *Analize și încercări de materiale textile* (în colaborare cu ing. Iosif Ionescu Muscel), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1939, *Filatura*, editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1940, *Analize și încercări de materiale textile* (în colaborare cu ing. Iosif Ionescu Muscel), editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1940, *Apretarea lânii* (în colaborare cu ing. Iosif Ionescu Muscel), Editura Școalei Superioare de Textile, București.
- 1941, Prefață la lucrarea *Mătasea artificială*, autor prof. Damian Dalila, Editura Tiparul Românesc SA, București.

**Anexa nr. 6, Activităţii şi funcţii extradidactice ale inginerului
Corneliu Casassovici**

1910–1914, inginer la Fabrica de celuloză din Brăila, fabrica de zahăr din Roman şi din Bod.

1911, înfiinţează Librăria Naţională în Roman.

1912, înfiinţează Cooperativa de lăptărie Izvorul Sănătăţii în satul Elena Doamna.

1913–1915, inginer la Țesătoria mecanică Rizescu & Stăvărăchescu

1915, inginer în cadrul Ministerului de Război.

1916, membru al Societăţii Politehnica, înfiinţată la Focşani în anul 1881.

1916–1919, inginer la Pulberăria Armatei din Iaşi, angajat al Ministerul de Război.

1918, membru în Comisia pentru fabricarea zahărului.

1918, face parte din grupul care iniţiază Asociaţia Generală a Inginerilor din România, menită să apere interesele profesionale ale breslei.

1919–1925, inginer la Țesătoria mecanică Rizescu & Stăvărăchescu

1919–1926, redactor al ziarului economic Argus.

1925–1938, director tehnic la Țesătoria mecanică Stan Rizescu, Brăneşti, judeţul Dâmboviţa.

1924, membru al Societăţii Regale de Geografie.

1926, membru al Comitetului de Direcţie al Camerei de Comerţ şi Industrie din cadrul Ministerului Industriei şi Comerţului.

1927, 1929, 1937, membru în Comisia Industrială din Ministerul Industriei şi Comerţului.

1926–1931, delegat pentru laboratorul Căilor Ferate Române din Consiliul de Administrare al CFR.

1928, membru în Comisia Românească de Normalizare.

1929, numit prin decret regal membru în Consiliul de Administraţie al Căilor Ferate Române din Ministerul Comunicaţiilor.

1930, membru în Comitetul de Direcţie al Regiei Autonome a Căilor Ferate Române.

1935, începe construcţia Filaturii de bumbac, comuna Pucioasa, judeţul Dâmboviţa.

1936–1948, patron al Filaturii de bumbac ing. Casassovici SA, comuna Pucioasa, judeţul Dâmboviţa.

1932–1933, membru în Consiliul de Administraţie al Casei de Amortizare.

1932, activează în Comisia de experţi, a Direcţiei Vămile din Ministerul Finanţelor.

1933, membru corespondent al Camera de Comerţ şi Industrie Piteşti.

1934, este numit în Comisia specială pentru acordarea autorizațiilor de import pentru mașini din Ministerul Industriei și Comerțului.

1934–1938, face parte din Consiliul consultativ al Ministerului Industriei și Comerțului.

1932, membru în Comisia pentru Combaterea Scumpetei din Ministerul Economiei Naționale.

1937, membru în Consiliul de administrație al Societății Politehnicum.

1939-1947, membru al Consiliului de Administrație al Comisiei Centrale a Meseriilor, din Asociația Generală a Industriașilor din România.

1937, numit prin Decret Regal, membru în Consiliul Superior al Oficiului Național al Textilelor din Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

1937, membru în Consiliul Superior al Textilelor al Uniunii Camerelor de Comerț și Industrie.

1939, fondator și președinte al Asociației Producătorilor din Industria Textilă (APIT).

1939, membru în Comisia Tehnică pentru Promovarea Industriei Casnice din Ministerul Economiei Naționale.

1939, membru în Comisia consultativă pentru înzestrarea Armatei.

1939, membru al Comisiei pentru taxarea produselor din Direcția Vămile, Ministerul de Finanțe.

1940, președinte și fondator al Societății Romano Coton pentru dezvoltarea culturii de bumbac în România și sprijinirea activității de aprovizionare a fabricilor cu bumbac.

Fără an, înființează revista Industria Textilă Română

Fără an, delegat ca specialist de către Școala Politehnică din București în Comisia pentru Arbitrarea Litigiilor din Ministerul Apărării Naționale.

Fără an, membru în Comisia civilă-militară pentru a studia producerea materialului de război în stabilimentele militare și în industria particulară.

Fără an, publică o serie de articole de specialitate în revista *Melliand Textilberichte*, Germania, precum și în reviste de specialitate din țară.

Anexa nr. 7, Raport al Consiliului de Administrație al Asociației Profesionale a Industriilor Textile

Domnilor Membri, Cu anul 1943, asociația noastră a intrat în al cincilea an al existenței sale și scopul urmărit de ea, de a duce la îndeplinire construcțiile unei școli textile, cu toate greutățile inerente zilelor de astăzi, a continuat și am putut desăvârși în anul trecut clădirile atelierelor școlii, în suprafață de 3.500 de metri pătrați.

În construcțiunile atelierului, am instalat deja o filatură completă de lână cu 800 de fuse, 2 războaie de postav, cu mașinile de preparare necesare, precum și mai multe mașini de tricotat.

De asemenea, asociația noastră s-a pus în legătură cu cele mai importante fabrici din Germania, constructoare de mașini textile, cărora le-a cerut oferte pentru înzestrarea atelierului cu mașinile necesare învățământului filaturei, țesătoriei, albitoriei, vopsitoriei, mercerizatului și apreturei.

Față de scumpirea mâinei de lucru și a materialelor de construcție, veniturile asociației noastre sunt insuficiente pentru a putea să continuăm realizarea celorlalte clădiri, adică: a construcției principale pentru săli de curs, laboratoare, amfiteatru etc., și a clădirilor pentru administrație, precum și căminul și cantina școlii.

Nedorind însă a întrerupe activitatea constitutivă, ne-am adresat organelor guvernamentale pentru a găsi o soluție care să ne dea posibilitatea pentru a desăvârși opera noastră atât de importantă pentru formarea tehnicienilor necesari industriei textile, precum și pentru românizarea acestei branșe.

Mai multe soluțiuni studiate în acest scop cu Ministerul Economiei Naționale nu au putut să capete o consfințire până acum, totuși, în urma vizitelor ce s-au făcut la Bucureștii Noi de către Domnii Miniștri Ghiolu și Roinașcanu precum și de Domnul secretar general Mihăilescu, avem credința că străduințele noastre sunt astăzi pe deplin înțelese și că sprijinul de care avem nevoie pentru desăvârșirea operei începute nu va întârzia de a veni.

Din gestiunea asociației noastre pe care o publicăm, am ținut să facem o recapitułație a încasărilor și a plăților pe anii 1939-1942 și din care se poate constata că totalul încasărilor (cotizații, donații și împrumuturi) s-au ridicat la lei 41.144.565, din care sumă cheltuielile cele mai importante au fost făcute pentru achiziționarea terenului din Bucureștii Noi, lei 5.042.963 și pentru construcția atelierului lei 29.803.999, precum și pentru instalațiile sanitare lei 1.800.000.

În ce privește fondurile necesare pentru plata construcției atelierului, încasările noastre pe anul 1942 au fost insuficiente, așa că am contractat la Banca Comerciala Italiană și Română un împrumut în cont curent de lei 10.000.000 care la sfârșitul anului a fost aproape în total utilizat.

În cursul anilor 1941–1943 am primit și următoarele donațiuni, care ne-au permis să sporim fondurile noastre:

Prof. Ing. C. Casassovici, Președintele asociației	Lei	3.550.000
Țesătoria Mecanică Stan Rizescu SA	=	1.000.000
Fabrica Texta, Timișoara	=	250.000
D-nii V.Mihăilescu și A.Burghеле	=	250.000
Filatura și Țesătoria Mecanică Dâmbovița	=	500.000
Fabrictext G.Gheorghiu.....	=	200.000
Fabrica Istria.....	=	100.000
Industria Textilă Lugoj	=	78.000
Teba Arad	=	100.000
Țesătoria Olteanca București	=	100.000
Industria Textilă Lugoj	=	2.000.000
Fabrica de postav Buhuși.....	=	2.000.000
Industria Textilă Arădeană	=	500.000
Viscosa Românească SA	=	200.000
Total	Lei	10.828.000

Din cele expuse mai sus se constată că Consiliul nostru de Administrație, cu toate dificultățile ivite, nu s-a dat în lături de a face toate eforturile pentru ca opera atât de importantă a realizării unei școli de textile, să fie dusă la bun sfârșit.

Rămâne totuși pentru ca această operă să poată să fie într-un timp cât mai scurt desăvârșită ca problema procurării fondurilor necesare, care acum depășesc mult prevederile noastre inițiale, să capete o soluție pe care nu o întrevădem decât prin continuarea plății regulate a cotizațiilor, prin donațiuni importante din partea întreprinderilor industriale textile și prin concursul și ajutorul statului nostru. CONSILIUL DE ADMINISTRATIE

Bibliografie:

- [1] Buletinul Oficial al Republicii Populare Române nr. 61 din 24 septembrie 1949.
- [2] Casassovici, Corneliu *Învățământul Textil din Romania*, în nr.8, Revista Industriei Textile Române, București, 1936.
- [3] Casassovici, Corneliu, *Școala Superioară de textile*, Textilia nr.19, Cluj, 1934.
- [4] Casassovici, Mircea, *Figuri proeminente ale industriei textile, prof.univ.ing. Corneliu Casassovici*, Univers Ingineresc nr. 13–14, București, 1997.
- [5] ***, *Enciclopedia României*, vol. III, Imprimeria Națională, 1938.
- [6] ***, *Alexandria Monografia*, editura Teleormanul Liber, 1994.
- [7] Dodu, Aristide, *Prof. Ing. Corneliu Casassovici, omagierea a 120 de ani de la naștere*, Univers Ingineresc, nr. 10, București, 2006.

- [8] Ministerul Industriei și Comerțului, 1999, *Strategia de restructurare-dezvoltare a industriei ușoare din România până în 2010*, document intern
- [9] Monitorul Oficial nr.234 din 7 octombrie 1940
- [10] Monitorul Oficial nr.102 din 4 mai 1942
- [11] Monitorul Oficial nr.267 din 21 noiembrie 1945
- [12] Monitorul Oficial nr.144 din 25 iunie 1946.
- [13] Monitorul Oficial nr.144 din 25 iunie 1946
- [13] Monitorului Oficial al Republicii Populare Române nr.249 din 26 octombrie 1948.
- [14] Monitorul Oficial al Republicii Populare Române nr.298 din 22 decembrie 1948
- [15] Noica, Nicolae Șt., *Neamul Noica*, editura Cadmos, București, 2009.
- [16] Nour, Antonian, *Istoricul întemeierii orașului Alexandria 1832-1848*, Institutul de arte grafice Lumina Teleormanului, Alexandria, 1927.
- [17] Râpă, Eugen Constantin, *Industria textilă românească în declin*, Univers Ingineresc nr.16, București, 2008.
- [18] Rădulescu, Mihai Sorin, *Genealogii*, editura Albatros, București, 1999.
- [19] Voinea, Radu și Voiculescu, Dumitru, *Pagini din trecutul învățămîntului tehnic superior din București 1818-1981*, București, 2004.
- [20] ***, *Discursul rostit de d.Ing. Casassovici cu ocaziunea festivității de deschiderea Școalei Superioare de Textile*, în *Textilia* nr. 23 din 1 decembrie, Cluj, 1936.